

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/189/2019
Identifikačné číslo spisu:	8115219831
Dátum vydania rozhodnutia:	26.10.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Ján Gandžala
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:8115219831.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne B. právne zastúpenej JUDr. Dušanom Rementom, advokátom, so sídlom v Prešove, Masarykova 2, proti žalovanému V. právne zastúpenému spoločnosťou ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA VALO & PARTNERS s.r.o., so sídlom v Prešove, Konštantínová 3, IČO: 36 868 434, za ktorú koná konateľ a advokát JUDr. Dominik Vaľo, o zaplatenie 12 699,12 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 29C/319/2015, o dovolaní žalobkyne a žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 19. júna 2019 sp. zn. 18 Co 152/2018 takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 19. júna 2019 sp. zn. 18Co/152/2018 z r u š u j e a vec tomuto súdu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Prešov (ďalej len "súd prvej inštancie" event. "prvoinstančný súd") rozsudkom z 14. marca 2018 č.k. 29C/319/2015-262 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 12 699,12 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne s tejto sumy za dobu omeškania od 01. februára 2015 do zaplatenia (I. výrok) a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II. výrok). Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku (III. výrok).

1. 2. V úvode odôvodnenia rozhodnutia súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa sa uplatňovaného nároku domáhala na tom skutkovom základe, že na základe vzájomnej ústnej dohody v období október až december 2013 poskytla žalovanému viaceré pôžičky formou platenia ceny za dodávaný stavebný materiál a stavebné práce realizované na rodinnom dome žalovaného. Na základe podania žalobkyne doručeného 22. novembra 2016 „pripustil zmenu v právnom dôvode vo výške 8 771,62 Eur titulom dohody o návratnej finančnej pomoci“.

1. 3. V ďalšej časti odôvodnenia rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na vyjadrenia strán sporu a na vykonané dokazovanie a po uvedení zákonných ustanovení § 488 až § 49, § 494, § 51, § 657 a § 658 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka konštatoval, že na žalobkyni spočívalo dôkazne bremeno ohľadom tvrdenia, že bola uzavretá zmluva o pôžičke a zároveň, že bolo žalovanému platené obdobne aj pri zmluve o návratnej finančnej výpomoci žalobkyňou. Túto skutočnosť žalobkyňa nepotvrdila písomnou

zmluvou, keďže išlo o rodinných priateľov, medzi ktorými panovala dôvera. Následne súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ išlo o zmluvu o pôžičke a zmluvu o návratnej finančnej výpomoci, svedeckými výpoveďami bolo preukázané, že k uzavretiu týchto zmlúv medzi stranami došlo. Listinnými a svedeckými výpoveďami boli však preukázané aj ostatné položky zo zoznamu žalobkyne. Z týchto dôvodov priznal žalobkyni titulom zmluvy o pôžičke sumu vo výške 3 927,05 Eur, ktorú predstavujú finančné prostriedky žalobkyne, ktoré boli ako pôžička ňou reálne poskytnuté priamo žalovanému alebo jeho manželke (čistička odpadových vôd v sume 877,05 Eur, práca vykonaná S. v sume 1 370 Eur, montáž kuchynskej linky v sume 400 Eur, zachytávače snehu na strechu v sume 580 Eur po vrátení sumy 50 Eur zo sumy 630 Eur a dvere v sume 700 Eur). Zostávajúci uplatnený nárok v sume 8 771,62 Eur už neposudzoval ako pôžičku, pretože zo strany žalobkyne nedošlo k reálnemu odovzdaniu týchto prostriedkov žalovanému, ale išlo o úhradu ceny prác a materiálu za žalovaného. Teda išlo o návratnú finančnú výpomoc. Túto zmluvu považoval za nepomenovanú podľa § 51 Občianskeho zákonníka.

1. 4. V súvislosti s námietkou premlčania vznesenou žalovaným súd prvej inštancie uviedol, že táto nebola dôvodná. Žalovaný odôvodnil svoje tvrdenie o premlčaní tým, že žalobkyňa sa podaním z 22. novembra 2016 domáhala vydania bezdôvodného obohatenia a teda, že nárok je premlčaný v dvojročnej subjektívnej dobe. S týmto argumentom sa súd prvej inštancie nestotožnil, s odôvodnením, že žalobkyňa od počiatku svoj nárok odvodzovala od zmluvy o pôžičke a zmluvy o návratnej finančnej výpomoci, hoci priamo v žalobe tieto inštitúty nepoužila.

1. 5. Pri rozhodovaní o uplatňovaní úroku z omeškania súd prvej inštancie vychádzal z ustanovenia § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka s použitím § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. a z ustanovenia § 563 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a keďže žalobkyňa vo výzve na zaplatenie zo dňa 20. januára 2015 stanovila lehotu na zaplatenie do 31. januára 2015, žalovaný je v omeškaní až 1. februára 2015. Preto priznal úrok z omeškania od tohto obdobia a v prevyšujúcej časti uplatneného úroku z omeškania žalobu ako nedôvodnú zamietol.

1. 6. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie aplikáciou ustanovení § 251, § 255 ods. 1, 2 a § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

2. 1. Krajský súd v Prešove (ďalej len "odvolací súd") na základe odvolania žalovaného rozsudkom zo dňa 19. júna 2019 sp. zn. 18Co/152/2018 rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku (I. výroku) v časti o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 8 771, 62 Eur s prísl. potvrdil (prvý výrok) a v prevyšujúcej časti rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku (I. výroku) a vo výroku o trovách konania zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol (druhý výrok) a žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 38% (tretí výrok).

2. 2. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd konštatoval, že po prejednaní odvolania dospel k záveru, že je čiastočne dôvodné. Následne v súvislosti s odvolacou argumentáciou žalovaného, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno na preukázanie dôvodnosti uplatňovaného nároku odvolací súd uviedol, že vo vzťahu k uplatnenému nároku vo výške 8 771,62 Eur s príslušenstvom sa domnieva, že žalobkyňa dôkazné bremeno uniesla. Ohľadom tejto časti nároku predložila dôkazy, ktoré presvedčili súd prvej inštancie a rovnako aj odvolací súd. Dôvodom bola jednak špecifikácia položiek druhovo a cenovo a tiež súhlasný výsledok výsluchu žalobkyne a navrhovaných svedkov, z ktorých nie všetci svedkovia boli príbuzní žalobkyne. Spolupráca dohodnutá medzi žalobkyňou a žalovaným bola preukázaná a nespochybnená ani jednou zo strán sporu. Rovnako bola ozrejmená história vzťahov medzi nimi, ktoré označili za „temer rodinné“. Práve táto okolnosť spôsobila, že došlo k ústnej dohode a okrem „slovníka“ neexistoval iný listinný dôkaz o spôsobe vyporiadania medzi nimi. Tento fakt spôsobil ťažkosti s dôkaznou situáciou oboch strán. Keďže žalobkyňa s príbuznými aj pred obdobím september 2013 poskytli žalovanému prostriedky nie malej hodnoty, bolo možné zhodne so záverom súdu prvej inštancie dospieť k záveru, že nárok žalobkyne do sumy 8 771,62 Eur bol dôvodný. Preto v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods.1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

2. 3. Následne odvolací súd uviedol, že iná dôkazná situácia bola vo vzťahu k uplatnenému nároku vo výške 3 927,50 Eur titulom pôžičky. Dospel k záveru, že vzhľadom na opísaný mechanizmus úhrad platieb za prácu a materiál v sume 8 777,62 Eur je nelogické, že v položkách, ktoré tvoria nárok žalobkyne na vrátenie pôžičky by postupovala tak, že peniaze odovzdala žalovanému resp. jeho manželke a títo by vyplácali druhú polovicu sumy týkajúcej sa čističky odpadových vôd, prácu p. S., montáž kuchynskej linky, zachytávača snehu na streche a vonkajších dverí. Okrem pracovníkov, ktorí

participovali na rekonštrukcii rodinného domu žalovaného, ktorí potvrdil vyplatenie peňazí osobne žalovaným resp. jeho manželkou, bolo možné vychádzať aj zo svedeckých výpovedí najbližších príbuzných žalovaného. Výpovedi manželky žalovaného nemožno prisúdiť nižšiu váhu ako výpovedi príbuzných žalobkyne. Vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie - výsluch žalovaného, výsluch manželky žalovaného, svedkov, a tiež tvrdenie žalobkyne o tom, že disponovala vlastnými finančnými prostriedkami, ktorými uhrádzala materiál a práce v prospech žalovaného, viedli odvolací súd k záveru, že nemožno ignorovať výpoveď žalovaného, jeho manželky a ďalších svedkov, že tieto náklady uhrádzali osobne z vlastných prostriedkov. Bolo by v rozpore s formálnou logikou, že finančné prostriedky hodnotené súdom prvej inštancie, ako pôžička medzi žalobkyňou a žalovaným nezaplatila priamo žalobkyňa (tak, ako to realizovali pri sume 8.777,62Eur), ale odovzdala ich žalovanému alebo jeho manželke, ktorí následne vyplatili jednotlivé nákladové položky. Za situácie, keď dôkazy hodnotí súd jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti, odvolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno vo vzťahu k tvrdenej pôžičke, preto rozsudok súdu prvej inštancie ohľadom uplatneného nároku vo výške 3.927,50 Eur s príslušenstvom podľa ustanovenia § 388 CSP zmenil a v tejto časti žalobu žalobkyne zamietol.

2. 4. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil odvolací súd aplikáciou ustanovení § 396 ods. 2 CSP a § 255 ods. 2 CSP. Keďže žalobkyňa nemala úspech v celom rozsahu (z uplatneného nároku vo výške 12 699,12 Eur jej bolo priznaných 8 771,69 Eur, t.j. jej úspech bol 69 %) a teda pomer jej úspechu k pomeru úspechu žalovaného predstavoval 38 % a žalobkyňa priznal vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov (celého) konania v uvedenom rozsahu.

3. 1. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v časti v ktorej bol zaviazaný zaplatiť žalobkyňu sumu 8 771,62 Eur s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 1. februára 2015 do zaplatenia, zrušil a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie.

3. 2. Prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ CSP.

3. 3. V odôvodnení dovolania namietal, že nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu mu bolo znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Mal za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, nakoľko sa odvolací súd nedostatočným spôsobom vysporiadal s jeho odvolaním, konkrétne ním vznesenou námietkou premĺčania, námietkou aktívnej a pasívnej vecnej legitimácie a svoje rozhodnutie presvedčivo nezdôvodnil. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie a odvolací súd vykonali dokazovanie v nedostatočnom rozsahu a vykonané dôkazy vyhodnotili nesprávne. V tejto súvislosti poukázal na to, že súd prvej inštancie a odvolací súd bez akéhokoľvek objektívneho dôvodu odmietli zobrať do úvahy písomnú svedeckú výpoveď jeho otca, hoci jednoznačne zdôvodnil nemožnosť jeho osobného vypočutia a naopak výpoveď žalobkyne a ňou predvolaných svedkov v celom rozsahu bez akýchkoľvek pochybností akceptovali. Mal za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu (ale i súdu prvej inštancie) je nepreskúmateľné i z dôvodu, že v odôvodnení jeho rozhodnutia absentuje stručné, jasné a výstižné vysvetlenie, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil, keď v súvislosti s potvrdením rozhodnutia súdu prvej inštancie ohľadom priznaného nároku 8 771,62 Eur uviedol, že do tejto sumy je nárok žalobkyne dôvodný. Podľa názoru dovolateľa odvolací súd mal brať zreteľ na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé, čo v danom prípade nebolo. V závere dovolania konštatoval, že konaním súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu došlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní.

4. 1. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie i žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“). Z obsahu dovolania (vychádzajúc z článku 11 ods. 1 Základných princípov CSP a ustanovenia § 124 ods. 1 CSP) možno konštatovať, že dovolaním napadla výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku v prevyšujúcej časti (o zaplatenie 3 927,50 Eur s príslušenstvom) zmenil a žalobu v tejto časti zamietol. Žiadala, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu „zmenil tak, že v plnom rozsahu vyhovie žalobe, teda zaviazá zaplatiť žalovaného aj sumu vo výške 3 927,50 Eur a prisúdi žalobcovi náhradu trov celého predchádzajúceho konania a dovolacieho konania v rozsahu 100 %“, alternatívne, aby napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

4. 2. Prípustnosť dovolania odôvodnila poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1

písm. a/ CSP.

4. 3. V súvislosti s prípustnosťou dovolania uplatnenou podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP v odôvodnení dovolania poukazujúc na ustanovenia § 383, § 384 a § 385 CSP uviedla, že odvolací súd napriek viazanosti skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie bez vykonania alebo doplnenia dokazovania a nariadenia pojednávania, posúdil dokazovanie a skutkové zistenia v otázke existencie zmluvy o pôžičke pri piatich položkách a preukázania reálneho odovzdania peňazí z jej strany diametrálne odlišne a v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie zmenil, čím porušil jej právo na spravodlivý proces. Mala za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu v ňou napadnutej časti nespĺňa atribúty jasného a zrozumiteľného odôvodnenia, odôvodnenie odkazujúce na "nelogickosť" či rozpor s formálnou logikou a nie na vykonané dokazovanie, z ktorého jednoznačne vyplýva poskytnutie pôžičiek žalovanému, vykazuje jasné znaky arbitrárnosti. Predmetné odôvodnenie je podľa názoru dovolateľky taktiež vnútorne protirečivé a zmätočné, nakoľko napriek uznaniu ňou predloženého „slovníka“ ako relevantného a podstatného dôkazu, v časti piatich zamietnutých položiek ho ako za podstaný nepovažoval.

4. 4. V súvislosti s prípustnosťou dovolania uplatnenou podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP v odôvodnení dovolania uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu v ňou napadnutej časti považuje za právne nesprávne, nakoľko záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, a to v otázke či „je žalovaný dlžník zo zmluvy spôsobilý sa zabíť dôkazného bremena na preukázanie tvrdeného neposkytnutia pôžičky zo strany žalujúceho veriteľa tým, že bude pôžičku popierať len jeho tvrdením o existencii vlastných finančných prostriedkov v čase poskytnutia pôžičky, kde tieto finančné prostriedky navyše ani nepreukáže“ a či „možno považovať za neunesenie dôkazného bremena na strane žalujúceho veriteľa zo zmluvy o pôžičke, ak v súdnom konaní viacerými dôkazmi preukázal jej reálne poskytnutie žalovanému dlžníkovi, len skutočnosť, že odvolací súd vyhodnotí, bez doplnenia dokazovania jeho konanie ako «nelogické»“.

5. 1. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalovaného ako procesne neprípustné a zároveň nedôvodné odmietol.

5. 2. Podľa jej názoru dovolateľova argumentácia sa týka len výhrady voči hodnoteniu dôkazov zo strany súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu. Nenamietal žiadne konkrétne porušenie procesného postupu súdu, okrem nevyhodnotenia písomnej výpovede jeho žalovaného, na čo podľa jej názoru neboli ani splnené zákonné podmienky v zmysle ustanovenia § 196 ods. 3 CSP.

6. 1. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu žalobkyne navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobkyne ako nedôvodné zamietol a jemu priznal náhradu trov dovolacieho konania voči žalobkyni v rozsahu 100 %.

6. 2. Podľa jeho názoru, dovolanie žalobkyne (ktoré smeruje voči zamietavému výroku odvolacieho súdu) „je v celom rozsahu neopodstatnené“. Odvolací súd riadne a bez akýchkoľvek pochybností vysvetlil dôvod, pre ktorý zamietol žalobu žalobkyne v časti o zaplatenie sumy 3 927,50 Eur. Odvolací súd správne vyhodnotil vykonané dokazovanie pred súdom prvej inštancie, pokiaľ uviedol, že by bolo v rozpore s formálnou logikou, že finančné prostriedky hodnotené ako finančná pôžička nezaplatila priamo žalobkyňa ale odovzdala ich žalovanému a jeho manželke, ktorí následne vyplatili celkovú sumu vo výške 3 927,50 Eur.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ event. „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podali v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strany sporu v ktorých neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpené advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie obidvoch dovolateľov je prípustné a vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod (§ 420 písm. f/ CSP) zároveň aj dôvodné. Ak totiž dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí z dovolacieho dôvodu uvedeného v § 420 CSP, potom existencia tohto dôvodu, t. j. existencia niektorej z väd uvedených v tomto ustanovení (spôsobujúcich tzv. „zmätočnosť“ rozhodnutia) znamená nielen splnenie podmienky prípustnosti dovolania, ale zároveň zakladá bez ďalšieho aj jeho dôvodnosť.

8. Z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným

postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

9. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

10. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*).

11. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t.j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

12. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane

druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

13. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

14. Podľa § 387 ods. 3 CSP odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

15. Podľa § 393 ods. 2 CSP v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté. Odôvodnenie rozhodnutia senátu obsahuje aj pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté.

16. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa teda odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

17. Ustanovenie § 387 ods. 2 CSP síce umožňuje odvolaciemu súdu, aby sa v potvrdzujúcom rozsudku, ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody. Aj v takom prípade je však v zmysle § 387 ods. 3 veta druhá CSP povinný vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Podobne judikatúra ESĽP, ktorá síce nevyžaduje, aby na každý argument strany bola v odôvodnení rozhodnutia súdu daná odpoveď, trvá na tom, že ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď súdu práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

18. Ak sa teda odvolací súd stotožní s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré nemá náležitosti odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP a uvedený nedostatok sám neodstráni, jeho rozhodnutie je potom nepreskúmateľné a takýmto arbitrárnym rozhodnutím znemožňuje strane sporu, aby uskutočňoval jej patriace procesné práva, pretože jej upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov, a tým porušuje jej právo na spravodlivý súdny proces.

19. Vychádzajúc z obsahu dovolania žalovaného (podľa článku 11 ods. 1 Základných princípov CSP a ustanovenia § 124 ods. 1 CSP) dovolací súd ustálil, že podľa názoru dovolateľa, k zásahu do jeho práva na spravodlivý proces došlo postupom odvolacieho súdu tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, nakoľko sa odvolací súd nedostatočným spôsobom vysporiadal s jeho odvolaním, konkrétne ním vznesenou námietkou premlčania a námietkou týkajúcou sa aktívnej a pasívnej vecnej legitimácie, a tiež tým, že svoje rozhodnutie (v prípade dovolania žalovaného vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v časti v ktorej bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobkyni sumu 8 771,62

Eur s príslušenstvom) presvedčivo nezdôvodnil. Taktiež namietal nedostatočne vykonané dokazovanie a nesprávne vyhodnotenie dôkazov (bližšie vid' bod 3. 3. odôvodnenia).

20. Žalobkyňa v svojom dovolaní v súvislosti s prípustnosťou dovolania uplatnenou podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP v odôvodnení dovolania (okrem iného) namietala, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (v ňou napadnutej časti) nespĺňa atribúty jasného a zrozumiteľného odôvodnenia, odôvodnenie odkazujúce na "nelogickosť" či rozpor s formálnou logikou a nie na vykonané dokazovanie vykazuje jasné znaky arbitrárnosti.

21. 1. V súvislosti s uvedenými dovolacími námietkami dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 185 CSP v zmysle ktorého dôkazné bremeno možno charakterizovať ako procesnú zodpovednosť strany sporu za výsledok sporu, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany sporu nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých a vykonaných dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré eventuálne súd vykonal bez návrhu, je pre strany sporu nepriaznivé rozhodnutie. Primárnu procesnú povinnosť označiť, prípadne i predložiť dôkazy ukladá ustanovenie § 132 CSP žalobcovi, avšak v priebehu konania vzniká procesná povinnosť označiť, prípadne predložiť dôkazy o tvrdených skutočnostiach i druhej sporovej strane a súd rozhodne, ktorý z navrhnutých dôkazov vykoná (§ 185 ods. 1 CSP). Každá strana sporu musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia; kto tvrdí, dokazuje (affirmanti incumbit probatio). Inak povedané, strana sporu musí preukázať to, čo tvrdí, len potom môže súd zobrať jej tvrdenie za základ svojho rozhodnutia. Vtedy hovoríme o tzv. delení alebo presúvaní dôkazného bremena. Neplatí teda, že dokazovať relevantné skutočnosti v spore je len povinnosťou žalobcu. Je možné konštatovať, že žalobca musí preukázať skutočnosti, na základe ktorých mu jeho právo patrí. „Dôkazné bremeno týkajúce sa skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky, ide teda o toho účastníka, ktorý existenciu takýchto skutočností tvrdí.“ (II. ÚS 38/2015).

21. 2. Pri úvahách o potrebnom rozsahu dokazovania rozloženia dôkazného bremena musia strany sporu a súd urobiť analýzu právnych noriem, ktoré môžu dopadať na riešenie skutkovú situáciu. Súd musí následne zistiť, či sú splnené predpoklady hypotézy zvolenej právnej normy, ktorú navrhujú v strany sporu v spore aplikovať. „Posúdenie dôkazného bremena je súčasťou zisťovania skutkového stavu a hodnotenia dôkazov (pozri II. ÚS 400/09), avšak zahŕňa aj aplikáciu a interpretáciu hypotézy hmotnoprávnej normy, od ktorej sa odvíja rozloženie dôkazného bremena. Správne rozloženie dôkazného bremena vedie k vymedzeniu zisťovaných skutočností a je nevyhnutým predpokladom na správne uplatnenie zodpovednosti účastníka za neunesenie dôkazného bremena, a tým priamo aj k obsahu výroku rozhodnutia vo veci samej. Nesprávne rozloženie dôkazného bremena spravidla vedie k diametrálne odlišnému výroku rozhodnutia. Za určitých okolností môže byť potom táto procesná chyba vo svojich účinkoch prejavom svojvôle, t.j. arbitrárnosti zo strany konajúceho súdu, ktorý napr. neúmerne zaťažuje dôkazným bremenom jedného účastníka, nesprávne uplatní jeho zodpovednosť za neunesenie dôkazného bremena a následne rozhodne v neprospech tohto účastníka.“ (IV. ÚS 35/2012).

21. 3. Zásada, že každý musí preukázať svoje tvrdenia, je v skutkovo a právne zložitých sporoch niekedy ťažko naplniteľná a je potrebné zohľadniť skutočnosť, že niekedy nie je v možnostiach strany, ktorá niečo tvrdí, svoje tvrdenie preukázať. Na uvedenom je založená aj tzv. negatívna dôkazná teória. Táto teória vychádza z tvrdenia, že nemožno od strany sporu spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti. Táto teória nemá oporu v texte zákona, jej aplikácia je výhradne logickou požiadavkou. Negatívna dôkazná teória sa neuplatňuje absolútne, a preto nie vždy dochádza k presunutiu dôkazného bremena na protistranu. V niektorých prípadoch možno od strany sporu spravodlivo požadovať, aby preukázal aj negatívnu skutočnosť. Je to tak vtedy, keď možno neexistenciu nejakej skutočnosti preukázať inak, napr. existenciou skutočnosti, ktorá ju vylučuje. Negatívna dôkazná teória, ktorá prenáša dôkazné bremeno na protistranu, sa uplatní najmä vtedy, ak neexistencia, ktorá je predmetom dokazovania, má trvajúci charakter. Aj v týchto prípadoch však musí súd zvážiť, či dôjde k presunutiu dôkazného bremena, alebo bude po strane požadovať preukázanie negatívnej skutočnosti.

21. 4. V zmysle článku 8 Základných princípov CSP upravujúceho základnú procesnú povinnosť sporových strán, majú strany sporu povinnosť substancovať všetky podstatné a rozhodujúce skutkové okolnosti, z ktorých vyvodzujú svoju procesnú taktiku (procesný útok alebo procesnú obranu). V

konceptii civilného procesu sa povinnosť tvrdenia prejavuje ako povinnosť pravdivo a úplne opísať všetky rozhodujúce skutkové okolnosti prípadu. Nedodržanie tejto povinnosti vedie k neuneseniu bremena tvrdenia v civilnom spore. Následkom je tak opätovne strata sporu pre neunesenie konkrétneho procesného bremena. Ak teda súd procesnú stranu pri porušení povinnosti tvrdenia „pristihne“, je v rámci tzv. materiálneho vedenia sporu oprávnený a povinný k tejto skutočnosti prihliadnuť a pri rozhodovaní sporu ju vyhodnotiť v komplexe s inými procesnými povinnosťami a bremenami. Nástrojom materiálneho vedenia sporu v tejto súvislosti je oprávnenie a zároveň povinnosť súdu normatívne zakotvená v ustanovení § 191 ods. 1 CSP (oprávnenie a povinnosť starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo). Súd teda prihliadne i na nedodržanie procesnej in concreto povinnosti relevantne substancovať rozhodujúce skutkové tvrdenia (t. j. substancovať ich pravdivo a úplne). Toto tzv. materiálne vedenie sporu je imanentnou súčasťou sociálnej koncepcie civilného procesu.

21. 5. Dôkazná povinnosť rovnako predstavuje špecifickú procesnú povinnosť, ktorou je zaťažená sporová strana a v tejto súvislosti preto nie je správne uvažovať o existencii dôkaznej povinnosti len na strane žalobcu. Inak povedané, dôkazná povinnosť nestíha v kontradiktórnom spore len žalobcu. Dokazovať je povinný každý, kto v spore niečo tvrdí. To znamená, že aj žalovaný v rámci svojej procesnej obrany znáša povinnosť tvrdenia, a tým pádom i dôkaznú povinnosť. Nedodržanie dôkaznej povinnosti a následne neunesenie dôkazného bremena vedie v prípade žalovaného k procesnej pasivite, ktorá je rovnako sankcionovaná stratou sporu. Vo všeobecnosti preto platí, že dôkaznú povinnosť a s ňou súvisiace dôkazné bremeno má v spore každý, kto uplatnil svoju procesnú povinnosť tvrdiť. Dôkazné bremeno teda v kontradiktórnom spore rozhodne nesvedčí len žalobcovi. Dôkazné bremeno v spore nepredstavuje statický prvok, ale nasleduje konkrétny priebeh kontradiktórneho sporu, pri ktorom procesné strany procesne útočia alebo sa procesne bránia. Možno teda konštatovať, že v spore stíha dôkazné bremeno obe sporové strany, hoci nie v rovnakom rozsahu. Rozsah dôkazného bremena žalovaného sa odvíja od miery aktivity žalobcu. Ak je samotný žalobca v spore pasívny, unesie žalovaný jemu prislúchajúce dôkazné bremeno ľahšie, keďže mu v zásade stačí vierohodne spochybňovať nedôsledné skutkové tvrdenia žalobcu. Ak však žalobca splní svoju povinnosť tvrdenia dôkladne, žalovanému spravidla nebude stačiť spochybňovať skutkové tvrdenia žalobcu, ale musí predostrieť vlastné relevantné skutkové tvrdenia týkajúce sa konkrétneho prejednávaneho procesného nároku.

22. Dovolací súd po preskúmaní rozhodnutia odvolacieho súdu konštatuje, že dovolacia námietka žalobkyne, ale taktiež žalovaného týkajúca sa nepreskúmateľnosti odôvodnenia jeho rozhodnutia vyvodzujúc prípustnosť svojich dovolaní podľa § 420 písm. f/ CSP je opodstatnená, nakoľko odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nedáva špecifickú, jasnú, právne korektnú a zrozumiteľným spôsobom poskytujúcu odpoveď na to, ako vyhodnocoval dôkazné bremeno ohľadom tvrdení oboch strán sporu a preto je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné.

23. Žalovaná v súvislosti s prípustnosťou dovolania uplatnenou podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietala i to, že odvolací súd napriek viazanosti skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie bez vykonania alebo doplnenia dokazovania a nariadenia pojednávania, posúdil dokazovanie a skutkové zistenia súdu prvej inštancie v ňou namietanej časti rozhodnutia diametrálne odlišne a v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie zmenil, čím porušil jej právo na spravodlivý proces (bližšie viď bod 4. 3. odôvodnenia).

24. 1. V súvislosti s predmetnou námietkou žalobkyne, dovolací súd poukazujúc na ustanovenie § 383 CSP uvádza, že odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. Ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám (§ 384 ods. 1 CSP). Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem (§ 385 ods. 1 CSP).

24. 2. Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že ak odvolací súd v rámci preskúmavania rozhodnutia súdu prvej inštancie dôjde k záveru, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie zopakuje. Uvedená

povinnosť odvolacieho súdu vyplýva z princípu priamosti, ktorý v tomto prípade znamená, že odvolací súd nemôže dôkazy vykonané súdom prvej inštancie sám len prehodnotiť. O nové hodnotenie dôkazov ide tam, kde má odvolací súd iný názor na spoľahlivosť dôkazného prostriedku. Zároveň, ak chce odvolací súd vstúpiť do procesu modifikácie skutkového stavu, na ktorom je rozhodnutie súdu prvej inštancie založené, obligatórne musí byť nariadené odvolacie pojednávanie (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1279, 1287).

24. 3. Odvolací súd je ako riadny opravný súd súčasne aj skutkovým súdom. Úvahy odvolacieho súdu o správnosti skutkových záverov súdu prvej inštancie sú však značne obmedzené, pretože v zásade je viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie. V prípade pochybností o jeho správnosti má možnosť dospieť k iným skutkovým záverom, ak tieto vyplývajú z poznatkov, ktoré odvolací súd získal tak, že opakovane dôkazy vykonané súdom prvej inštancie alebo vykonal nové dôkazy. Podmienenie zmeny skutkových záverov ustálených súdom prvej inštancie opakovaním alebo vykonaním nových dôkazov vyplýva z požiadavky rešpektovať zásadu priamosti a ústnosti civilného konania, ktorá má pre odvolacie konanie rovnaký význam a následky, ako pre súd prvej inštancie. Zásada priamosti je dôležitá nielen pre zisťovanie skutkového základu rozhodnutia, ale aj pre odchýlenie sa od skutkových zistení súdu prvej inštancie. Pri opakovaní a doplnení dokazovania je uvedená zásada oproti konaniu pred súdom prvej inštancie ešte sprísnená, pričom pre opakovanie dôkazov platia tie isté procesné postupy ako pri vykonávaní pôvodného dôkazu (rozhodnutie najvyššieho súdu z 26. septembra 2018 sp. zn. 4Cdo/98/2017).

24. 4. V posudzovanej veci dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobkyňou uplatnený nárok je dôvodný v rozsahu celej uplatnenej istiny vo výške 12 699,12 Eur a v časti úroku z omeškania vo výške 5,05 % ročne z uvedenej istiny za dobu omeškania od 1. februára 2015 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti uplatneného úroku z omeškania žalobu zamietol. Vychádzal pritom zo svedeckých výpovedí na základe ktorých mal za preukázané, že medzi stranami sporu došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke a zmluvy o návratnej finančnej pomoci. Odvolací súd však rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku (I. výroku) v časti o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 8 771, 62 Eur s prísl. potvrdil (prvý výrok) a v prevyšujúcej časti rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku (I. výroku) zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol (druhý výrok). Vychádzajúc z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu možno konštatovať, že dospel k záveru, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno vo vzťahu k tvrdenej pôžičke, preto rozsudok súdu prvej inštancie ohľadom uplatneného nároku vo výške 3 927,50 Eur s príslušenstvom zmenil a v tejto časti žalobu žalobkyne zamietol.

24. 5. Z obsahu spisu je zrejmé, že odvolací súd, hoci dospel k odlišným skutkovým zisteniam ako súd prvej inštancie a od jeho skutkových zistení sa odchýlil a inak posúdil otázku (ne)unesenia dôkazného bremena strán sporu, nenariadil vo veci pojednávanie a nevykonával potrebné dokazovanie (zopakovanie alebo doplnenie). Odvolací súd tak pred vydaním konečného rozhodnutia postupoval v rozpore s § 383, § 384 ods. 1, § 385 ods. 1 CSP a tiež s ustálenou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu (pozri napr. sp. zn. 5Cdo/131/2009, 7Cdo/110/2018) a ústavného súdu (sp. zn. II. ÚS 400/2009, II. ÚS 506/2013). Týmto nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobkyni, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

25. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je jednak nepreskúmateľné a arbitrárne, a zároveň jeho vydaniu predchádzalo zásadné procesné pochybenie, v dôsledku čoho možno konštatovať, že zo strany odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces strán sporu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Táto skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd dovolaním napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne. Preto dovolací rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

26. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

27. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.